

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο πενταμελές τμήμα)
της 12ης Δεκεμβρίου 1996 *

Στην υπόθεση T-87/92,

BVBA Kruidvat, εταιρία βελγικού δικαίου, με έδρα την Αμβέρσα (Βέλγιο), εκπροσωπούμενη από τον Onno Willem Brouwer, δικηγόρο Άμστερνταμ, κατά την έγγραφη διαδικασία από τον Yves van Gerven, δικηγόρο Βρυξελλών, και κατά την προφορική διαδικασία από τους Berni Hugenholtz, δικηγόρο Άμστερνταμ, Frédéric Louis και Peter Wytinck, δικηγόρους Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Marc Loesch, 8, rue Goethe,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Berend Jan Drijber, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

υποστηριζομένης από τις

Parfums Givenchy SA, εταιρία γαλλικού δικαίου, με έδρα το Levallois-Perret (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από τους François Bizet, δικηγόρο Παρισιού, και Aloyse May, δικηγόρο Λουξεμβούργου, ο οποίος διορίστηκε και αντίκλητος στο Λουξεμβούργο, 31, Grand'rue,

Comité de liaison des syndicats européens de l'industrie de la parfumerie et des cosmétiques, διεθνή ένωση μη κερδοσκοπικού σκοπού διεπόμενη από το βελγικό δίκαιο, με έδρα τις Βρυξέλλες, εκπροσωπούμενη από τον Stephen Kon, solicitor, και από τον Francis Herbert, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τους δικηγόρους Wylander και Err, 60, avenue Gaston Diderich,

Fédération européenne de parfumeurs détaillants, ένωση εθνικών επαγγελματιών ομοσπονδιών ή ενώσεων διεπόμενη από το γαλλικό δίκαιο, με έδρα το Παρίσι, εκπροσωπούμενη από τον Rolland Verniau, δικηγόρο Lyon, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Nico Schaeffer, 12, avenue de la Porte-Neuve,

παρεμβαίνουσες,

που έχει ως αντικείμενο προσφυγή με την οποία ζητείται η ακύρωση της αποφάσεως 92/428/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 24ης Ιουλίου 1992, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΟΚ (IV/33.542 — Σύστημα επιλεκτικής διανομής της εταιρίας Parfums Givenchy) (ΕΕ L 236, σ. 11),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(δεύτερο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους Η. Kirschner, Πρόεδρο, Β. Vesterdorf, C.W. Bellamy, Α. Καλογερόπουλο και Α. Potocki, δικαστές,

γραμματέας: J. Palacio González, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 28ης και 29ης Φεβρουαρίου 1996,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Το ιστορικό της διαφοράς

1 Η BVBA Kruidvat (στο εξής: Kruidvat), προσφεύγουσα, είναι θυγατρική εταιρία μιας ολλανδικής αλυσίδας τριακοσίων περίπου καταστημάτων, των οποίων η δραστηριότητα στηρίζεται στην εμπορική πρακτική που είναι γνωστή ως health & beauty και τα οποία λειτουργούν υπό τον διακριτικό τίτλο Kruidvat. Τα καταστήματα αυτά περιλαμβάνουν ένα τμήμα αφιερωμένο στα καλλυντικά προϊόντα, ένα τμήμα φυσικής και διαιτητικής διατροφής και ένα τμήμα αρωματοποιίας στο οποίο διατίθενται διάφορα αρώματα πολυτελείας υπό ανταγωνιστικά σήματα, μεταξύ των οποίων και αρώματα με το σήμα Givenchy, τα οποία αγοράζονται στην παράλληλη αγορά. Στις Κάτω Χώρες η αλυσίδα Kruidvat θεωρείται από τον καταναλωτή ως το αδιαμφισβήτητο «πρώτο όνομα» στον τομέα της πώλησεως πολυτελών αρωμάτων (βλ. τα παραρτήματα 18 και 20 του υπομνήματος απαντήσεως).

- 2 Η εταιρία Parfums Givenchy SA (στο εξής: Givenchy) παράγει καλλυντικά προϊόντα πολυτελείας και ανήκει στον όμιλο Louis Vuitton Moët-Hennessy που περιλαμβάνει επίσης τις εταιρίες Parfums Christian Dior και Parfums Christian Lacroix, οι οποίες δραστηριοποιούνται στην ίδια αγορά με τη Givenchy. Μέσω των τριών αυτών εταιριών, ο όμιλος Louis Vuitton Moët-Hennessy κατέχει πλέον του 10 % της κοινοτικής αγοράς των προϊόντων αρωματοποιίας πολυτελείας.
- 3 Στις 19 Μαρτίου 1990, η Givenchy κοινοποίησε στην Επιτροπή δίκτυο συμβάσεων επιλεκτικής διανομής για την εντός των κρατών μελών εμπορία των αλκοολούχων προϊόντων της αρωματοποιίας, καθώς και των προϊόντων της περιποίησης και ομορφιάς, ζητώντας κυρίως αρνητική πιστοποίηση βάσει του άρθρου 2 του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25, στο εξής: κανονισμός 17), και επικουρικώς, την προβλεπόμενη στο άρθρο 85, παράγραφος 3 της Συνθήκης εξαίρεση.
- 4 Από τη «Σύμβαση εγκεκριμένου διανομέα EOK Ligne Parfumée» (στο εξής: Σύμβαση) και από τους γενικούς όρους πωλήσεως που τη συνοδεύουν, όπως κοινοποιήθηκαν στην Επιτροπή, προκύπτει ότι το δίκτυο διανομής της Givenchy είναι κλειστό δίκτυο στα πλαίσια του οποίου απαγορεύεται στα μέλη του να πωλούν ή να προμηθεύονται προϊόντα φέροντα το σήμα Givenchy εκτός του δικτύου. Η Givenchy αναλαμβάνει τη δέσμευση να εξασφαλίζει την τήρηση της διανομής στα πλαίσια των ισχυουσών νομοθετικών και κανονιστικών διατάξεων και να αποσύρει το σήμα της από τα σημεία πωλήσεως που δεν πληρούν τις συμβατικές προϋποθέσεις επιλογής.
- 5 Τα κριτήρια επιλογής των εγκεκριμένων εμπόρων λιανικής πωλήσεως που προβλέπονται στη Σύμβαση αφορούν κυρίως την επαγγελματική κατάσταση του προσωπικού και τα εκπαιδευτικά σεμινάρια τα οποία οφείλει να παρακολουθεί, τη θέση και την εγκατάσταση του σημείου πωλήσεως, τον διακριτικό τίτλο του εμπόρου λιανικής πωλήσεως, καθώς και ορισμένες άλλες προϋποθέσεις που πρέπει να πληροί ο έμπορος αυτός, ιδίως όσον αφορά την αποθήκευση των προϊόντων, την πραγματοποίηση ενός κατώτατου ποσού ετήσιων αγορών, την έκθεση στο σημείο πωλήσεως μιας ποικιλίας ανταγωνιστικών προϊόντων υπό άλλα σήματα από την οποία να μπορεί να αναδεικνύεται η εικόνα των προϊόντων Givenchy, και τη συνεργασία μεταξύ του εμπόρου λιανικής πωλήσεως και της Givenchy για τη διαφήμιση και την προώθηση των προϊόντων.

- 6 Στις 8 Οκτωβρίου 1991, η Επιτροπή δημοσίευσε, σύμφωνα με το άρθρο 19, παράγραφος 3, του κανονισμού 17, ανακοίνωση με την οποία εξέφρασε την πρόθεσή της να υιοθετήσει ευνοϊκή στάση έναντι της Συμβάσεως και κάλεσε τους ενδιαφερομένους τρίτους να της διαβιβάσουν τις ενδεχόμενες παρατηρήσεις τους εντός τριάντα ημερών (ΕΕ C 262, σ. 2).
- 7 Κατόπιν της δημοσιεύσεως αυτής, η Επιτροπή έλαβε ορισμένες παρατηρήσεις, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγονταν οι παρατηρήσεις του Raad voor het Filiaal-En Grootwinkelbedrijf (συμβουλίου του τομέα των καταστημάτων με υποκαταστήματα και των μεγάλων καταστημάτων, στο εξής: Raad FGB), που κατατέθηκαν στις 29 Νοεμβρίου 1991. Κατά τον χρόνο εκείνο, η Kruidvat BV, μια από τις μητρικές εταιρίες της Kruidvat, ήταν μέλος του Raad FGB
- 8 Η Σύμβαση, όπως διαλαμβάνεται στην απόφαση 92/428/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 24ης Ιουλίου 1992, σχετικά με τη διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΟΚ (IV/33.542 — Σύστημα επιλεκτικής διανομής της εταιρίας Parfums Givenchy) (ΕΕ L 236, σ. 11, στο εξής: Απόφαση), τέθηκε σε ισχύ από 1ης Ιανουαρίου 1992 (βλ. σημείο Ι.Γ, δεύτερο εδάφιο, της Αποφάσεως).
- 9 Στις 3 Ιουλίου 1992, η Copardis SA (στο εξής: Copardis), αποκλειστικός αντιπρόσωπος της Givenchy στο Βέλγιο, υπέβαλε αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων, ενώπιον του προέδρου του Rechtbank van koophandel te Dendermonde (Βέλγιο), στη συζήτηση της οποίας στις 8 Ιουλίου 1992 εκλήθη να παραστεί η Kruidvat, προκειμένου να διαταχθεί η παύση όλων των πωλήσεων προϊόντων Givenchy στο βελγικό έδαφος, για τον λόγο, κυρίως, ότι ένας μεταπωλητής που δεν ανήκει στο δίκτυο επιλεκτικής διανομής της Givenchy, αλλά ο οποίος πωλεί παρά ταύτα τα προϊόντα της, ενέχεται σε πράξη αθέμιτου ανταγωνισμού κατά την έννοια της βελγικής νομοθεσίας περί της ασκήσεως του εμπορίου. Η Kruidvat, αμυνόμενη στα πλαίσια της διαδικασίας αυτής, ισχυρίστηκε ότι το δίκτυο επιλεκτικής διανομής της Givenchy είναι παράνομο λόγω του ότι αντίκειται στο άρθρο 85, παράγραφοι 1 και 2, της Συνθήκης.

- 10 Η Επιτροπή εξέδωσε την Απόφαση στις 24 Ιουλίου 1992. Το άρθρο 1 του διατακτικού έχει ως εξής:

«Άρθρο 1

Οι διατάξεις του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΟΚ κηρύσσονται ανεφάρμοστες, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 85, παράγραφος 3, στη στερεότυπη σύμβαση εγκεκριμένου διανομέα που συνάπτει η Givenchy ή ενδεχομένως οι αποκλειστικοί πράκτορες της Givenchy με τους εξειδικευμένους [εμπόρους της λιανικής πωλήσεως] που είναι εγκατεστημένοι στην Κοινότητα, καθώς και στους γενικούς όρους πωλήσεως που συνοδεύουν [τη σύμβαση αυτή].

Η παρούσα απόφαση εφαρμόζεται από 1ης Ιανουαρίου 1992 μέχρι 31 Μαΐου 1997.»

- 11 Από τη δικογραφία προκύπτει ότι ο πρόεδρος του Rechtbank van koophandel te Dendermonde απέρριψε την αίτηση της Copardis στις 24 Φεβρουαρίου 1993 και ότι η Copardis άσκησε έφεση κατά της αποφάσεως αυτής ενώπιον του Hof van Beroep te Gent στις 28 Απριλίου 1993.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 12 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 16 Οκτωβρίου 1992, η προσφεύγουσα άσκησε την παρούσα προσφυγή.
- 13 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στις 3 Μαρτίου 1993, η Επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου. Με δικόγραφο που κατέθεσε στις 14 Απριλίου 1993, η προσφεύγουσα υπέβαλε τις παρατηρήσεις της με τις οποίες ζήτησε την απόρριψη της εν λόγω ενστάσεως.

- 14 Με αιτήσεις που κατέθεσαν αντιστοίχως στις 11 Μαρτίου 1993, στις 18 Μαρτίου 1993 και, στις δύο τελευταίες περιπτώσεις, στις 22 Μαρτίου 1993, η Givenchy, η Comité de liaison des syndicats européens de l'industrie de la parfumerie et des cosmétiques (επιτροπή συνδέσμου των ευρωπαϊκών επαγγελματικών οργανώσεων της βιομηχανίας αρωματοποιίας και καλλυντικών, στο εξής: Colipa), η Fédération européenne des parfumeurs détaillants (ευρωπαϊκή ομοσπονδία των εμπόρων λιανικής πωλήσεως προϊόντων αρωματοποιίας, στο εξής: FEPD) και η Yves Saint Laurent Parfums SA (στο εξής: Yves Saint Laurent) ζήτησαν να παρέμβουν υπέρ της καθής.
- 15 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στις 7, 15 και 19 Απριλίου 1993, η προσφεύγουσα ζήτησε από το Πρωτοδικείο να απορρίψει τις αιτήσεις παρεμβάσεως της FEPD, της Colipa και της Yves Saint Laurent, αντιστοίχως. Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στις 2 Απριλίου 1993, η καθής διατύπωσε τις αμφιβολίες της όσον αφορά το προς παρέμβαση συμφέρον της Yves Saint Laurent.
- 16 Με διάταξη της 8ης Νοεμβρίου 1993, αποφασίστηκε να εξεταστεί η ένσταση απαραδέκτου μαζί με την ουσία της υποθέσεως.
- 17 Με διατάξεις της 8ης Δεκεμβρίου 1993, επετράπη στην FEPD, στην Colipa και στη Givenchy να παρέμβουν υπέρ της καθής (βλ. διατάξεις T-87/92, Kruidvat κατά Επιτροπής, αντιστοίχως, Συλλογή 1993, σ. II-1363, σ. II-1369 και σ. II-1383). Με διάταξη της αυτής ημερομηνίας, απορρίφθηκε η αίτηση παρεμβάσεως της Yves Saint Laurent (βλ. Συλλογή 1993, σ. II-1375).
- 18 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία και, ως μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας, κάλεσε την καθής, τη Givenchy και τη FEPD να απαντήσουν εγγράφως σε ορισμένες ερωτήσεις και να προσκομίσουν ορισμένα έγγραφα πριν από την επ' ακροατηρίου συζήτηση. Οι διάδικοι κατέθεσαν τις απαντήσεις τους μεταξύ 12 και 24 Ιανουαρίου 1996.

19 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση που διεξήχθη στις 28 και 29 Φεβρουαρίου 1996.

20 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κρίνει παραδεκτή την προσφυγή,

— να ακυρώσει την Απόφαση,

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

21 Η καθής ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— κυρίως, να κρίνει απαράδεκτη την προσφυγή,

— επικουρικώς, να απορρίψει την προσφυγή,

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

22 Η παρεμβαίνουσα Givenchy ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- κυρίως, να κρίνει απαράδεκτη την προσφυγή,
- επικουρικώς, να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη,
- να καταδικάσει την προσφεύγουσα στο σύνολο των δικαστικών εξόδων, περιλαμβανομένων και των εξόδων της παρεμβάσεως της Givenchy.

23 Η παρεμβαίνουσα Colipa ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- κυρίως, να κρίνει απαράδεκτη την προσφυγή,
- επικουρικώς, να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη,
- να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων και των εξόδων της Colipa.

24 Η παρεμβαίνουσα FEPD ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να απορρίψει την προσφυγή,
- να καταδικάσει την προσφεύγουσα στο σύνολο των δικαστικών εξόδων, περιλαμβανομένων και των εξόδων της παρεμβάσεως της FEPD.

25 Με το υπόμνημα απαντήσεως, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- αν το θεωρεί αναγκαίο, να διατάξει τη διεξαγωγή αποδείξεων σύμφωνα με τα άρθρα 65 επ. του Κανονισμού Διαδικασίας,
- να καταδικάσει την Επιτροπή και τις τρεις παρεμβαίνουσες στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και επιχειρήματα των διαδίκων

26 Η προσφεύγουσα προβάλλει τρεις επί της ουσίας ισχυρισμούς. Με τον πρώτο ισχυρισμό, που αφορά την παράλειψη της Επιτροπής να πραγματοποιήσει σοβαρή έρευνα των πραγματικών περιστατικών, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή έλαβε την Απόφαση βάσει «έρευνας επί χάρτου», χωρίς να διαθέτει τα αναγκαία πραγματικά δεδομένα. Ο δεύτερος ισχυρισμός της προσφεύγουσας, που αφορά την παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης και σχετική έλλειψη αιτιολογήσεως, αποτελείται από δύο σκέλη. Πρώτον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι τα χαρακτηριστικά των προϊόντων Givenchy δεν καθιστούν αναγκαίο ένα σύστημα επιλεκτικής διανομής. Δεύτερον, ισχυρίζεται ότι, εν πάση περιπτώσει, τα κριτήρια που περιλαμβάνονται στη Σύμβαση είναι υποκειμενικής φύσεως και αυστηρότερα από ό,τι χρειάζεται. Τέλος, με τον τρίτο ισχυρισμό της, που αφορά την παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 3, της Συνθήκης και ο οποίος επίσης αποτελείται από δύο σκέλη, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, με το πρώτο σκέλος, ότι η Επιτροπή υπερέβη τα όρια της αρμοδιότητάς της και παρέβη τη διάταξη αυτή, καθόσον το άρθρο 1 του διατακτικού της Αποφάσεως καλύπτει επίσης κριτήρια επιλογής τα οποία, κατά την Επιτροπή, δεν εμπίπτουν στο άρθρο 85, παράγραφος 1. Με το δεύτερο σκέλος του ισχυρισμού αυτού, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 85, παράγραφος 3, της Συνθήκης καθόσον χορήγησε εξαίρεση, αφενός, για ορισμένες από τις υποχρεώσεις που διαλαμβάνονται στο σημείο Π.Α.6 της Αποφάσεως, ήτοι τις υποχρεώσεις πραγματοποιήσεως ενός ελάχιστου ποσού ετήσιων αγορών, της κατοχής ορισμένου αποθέματος προϊόντων, της προσφοράς επαρκούς σειράς ανταγωνιστικών προϊόντων υπό άλλα σήματα και της προώθησεως των προϊόντων Givenchy, και, αφετέρου, για τη διαδικασία εισδοχής στο δίκτυο.

- 27 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη και αμφισβητεί, επικουρικώς, τα επί της ουσίας επιχειρήματα της προσφεύγουσας. Η Givenchy και η Colipa προβάλλουν επίσης το απαράδεκτο της προσφυγής. Όλες οι παραμεβαίνουσες υποστηρίζουν την επί της ουσίας άποψη της Επιτροπής.

Επί του παραδεκτού

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 28 Τα επιχειρήματα των διαδίκων αφορούν το κατά πόσον η Απόφαση αφορά άμεσα και ατομικά την προσφεύγουσα, κατά την έννοια του άρθρου 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ (που κατέστη το άρθρο 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ, στο εξής: Συνθήκη).
- 29 Κατά την καθής, η Απόφαση δεν αφορά άμεσα την Kruidvat, λόγω του ότι η Kruidvat δεν ήταν πριν από την έκδοση της Αποφάσεως εγκεκριμένος έμπορος λιανικής πωλήσεως της Givenchy και δεν επιθυμούσε να καταστεί τέτοιος έμπορος. Επιπλέον, η Kruidvat δεν αντιμετωπίζει καμία δυσχέρεια να προμηθευθεί τα επίμαχα προϊόντα, πράγμα το οποίο καταδεικνύεται από τις έρευνες αγοράς που παραθέτει στα παραρτήματα 18 και 20 του υπομνήματος απαντήσεως. Συνεπώς, η Απόφαση δεν της προκάλεσε ζημία. Οι προτάσεις του γενικού εισαγγελέα VerLoren van Themaat στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση του Δικαστηρίου της 22ας Οκτωβρίου 1986, 75/84, Meiro κατά Επιτροπής (Συλλογή 1986, σ. 3021, 3055, στο εξής: απόφαση Meiro II), δεν σχετίζονται με την προκειμένη περίπτωση, δεδομένου ότι, αντίθετα προς την Kruidvat, η Meiro ήθελε να καταστεί εγκεκριμένος διανομέας χονδρικής πωλήσεως των προϊόντων SABA και δεν είχε αμφισβητήσει το σύστημα επιλεκτικής διανομής που ίσχυε στον σχετικό τομέα.
- 30 Όσον αφορά το αν η απόφαση αφορά «ατομικά» την προσφεύγουσα, η καθής παραθέτει τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 15ης Ιουλίου 1963, 25/62, Plaumann κατά Επιτροπής (Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 937), της 10ης Δεκεμβρίου 1969, 10/68 και 18/68, Eridania κατά Επιτροπής (Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 159), και Meiro II, καθώς και τις αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 19ης Μαΐου 1994, T-465/93, Murgia Messarica κατά Επιτροπής (Συλλογή

1994, σ. II-361, σκέψη 25), και T-2/93, Air France κατά Επιτροπής (Συλλογή 1994, σ. II-323, σκέψη 42), και υποστηρίζει ότι η προσφεύγουσα δεν θίγεται από την Απόφαση κατά τρόπο διαφορετικό από οποιονδήποτε έμπορο λιανικής πωλήσεως — μεγάλο κατάστημα, υποκατάστημα, ατομική επιχείρηση κ.λπ. — που θα επιθυμούσε να πωλήσει τα προϊόντα Givenchy (βλ., επίσης, την απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Φεβρουαρίου 1989, 206/87, Lefebvre κατά Επιτροπής, Συλλογή 1989, σ. 275, και τις διατάξεις του Δικαστηρίου της 11ης Νοεμβρίου 1987, 205/87, Nuova Ceam κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 4427, και της 15ης Μαρτίου 1989, 191/88, Co-Frutta κατά Επιτροπής, Συλλογή 1989, σ. 793). Περαιτέρω, η Απόφαση δεν «επηρέασε ουσιαστικά τη θέση της Kruidvat στην αγορά», κατά την έννοια των αποφάσεων του Δικαστηρίου της 28ης Ιανουαρίου 1986, 169/84, Cofaz κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1986, σ. 391), και της 19ης Μαΐου 1993, C-198/91, Cook κατά Επιτροπής (Συλλογή 1993, σ. I-2487, σκέψη 23). Επί του σημείου αυτού, υφίσταται σημαντική διαφορά σε σχέση με τα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση του Δικαστηρίου της 16ης Μαΐου 1991, C-358/89, Extra-met Industrie κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1991, σ. I-2501).

- 31 Ομοίως, η θέση της Kruidvat δεν μπορεί να εξομοιωθεί με εκείνη των προσφευγόντων στις υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκε η απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Ιουνίου 1994, C-135/92, Fiskano κατά Επιτροπής (Συλλογή 1994, σ. I-2885), η απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Μαρτίου 1994, T-3/93, Air France κατά Επιτροπής (Συλλογή 1994, σ. II-121), και οι προπαρατεθείσες αποφάσεις της 19ης Μαΐου 1994, Air France κατά Επιτροπής και Murgia Messapica κατά Επιτροπής. Αντιθέτως, από την απόφαση του Πρωτοδικείου της 28ης Οκτωβρίου 1993, T-83/92, Zunis Holdings κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1993, σ. II-1169, σκέψη 34), και την απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Δεκεμβρίου 1993, C-6/92, Federmineraria κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1993, σ. I-6357, σκέψεις 14 και 15), προκύπτει ότι η προσφυγή της Kruidvat είναι απαράδεκτη.

- 32 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή ισχυρίστηκε μεταξύ άλλων ότι η Απόφαση δεν χορήγησε κάποιο πλεονέκτημα σε ανταγωνιστή της Kruidvat, καθόσον αυτή είναι ελεύθερη να εφοδιάζεται στην παράλληλη αγορά (βλ. την απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Φεβρουαρίου 1996, C-226/94, Grand garage albigeois κ.λπ. (Συλλογή 1996, σ. I-651).

- 33 Περαιτέρω, η Kruidvat δεν συμμετέσχε στη διοικητική διαδικασία. Το έγγραφο του Raad FGB της 29ης Νοεμβρίου 1991 (βλ. σκέψη 7 ανωτέρω) ουδόλως αναφέρει την Kruidvat. Από τίποτε δεν προκύπτει ότι το έγγραφο αυτό απεστάλη εξ ονόματος της Kruidvat και δεν αποδείχθηκε ότι η Kruidvat ή η

μητρική εταιρία της επηρέασαν καθ' οιονδήποτε τρόπο την απόφαση του Raad FGB να υποβάλει παρατηρήσεις. Επιπλέον, μέλος του Raad FGB δεν είναι ούτε η προσφεύγουσα ούτε οι μέτοχοί της, αλλά η ολλανδική μητρική εταιρία. Ματαίως η Kruidvat επικαλείται την απόφαση Meiro II, καθόσον η Meiro είχε υποβάλει καταγγελία ενώπιον της Επιτροπής και είχε καταθέσει γραπτές προτάσεις κατά τη διοικητική διαδικασία. Το αυτό συνέβη στις υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκαν οι αποφάσεις του Δικαστηρίου της 25ης Οκτωβρίου 1977, 26/76, Meiro κατά Επιτροπής (Συλλογή τόμος 1977, σ. 567, στο εξής: απόφαση Meiro I), και της 11ης Οκτωβρίου 1983, 210/81, Demo-Studio Schmidt κατά Επιτροπής (Συλλογή 1983, σ. 3045).

- 34 Κατά την καθής, αν γίνονταν δεκτά τα επιχειρήματα της Kruidvat, αυτό θα καθιστούσε δυνατή την άσκηση ενός πρακτικά απεριόριστου αριθμού προσφυγών εκ μέρους προσώπων τα οποία δεν μπορούν να προβλεφθούν. Ο σκοπός μιας δημοσιεύσεως βάσει του άρθρου 19, παράγραφος 3, του κανονισμού 17 είναι ακριβώς να διασφαλίσει ότι η Επιτροπή διαθέτει, προτού λάβει μια απόφαση, όλα τα κρίσιμα πραγματικά και νομικά στοιχεία για να μπορέσει να αποφασίσει με πλήρη γνώση των δεδομένων. Για λόγους δικονομικής οικονομίας, δεν είναι δυνατόν, κατ' αυτήν, να γίνει δεκτό ότι επιτρέπεται στις επιχειρήσεις που αρνήθηκαν να γνωστοποιήσουν τις απόψεις τους κατά τη διοικητική διαδικασία να το πράξουν αυτό για πρώτη φορά ενώπιον του Πρωτοδικείου.
- 35 Περαιτέρω, το περιεχόμενο του εγγράφου του Raad FGB είναι πολύ λιγότερο κατηγορηματικό απ' ό,τι η άποψη που προβάλλει η Kruidvat. Συγκεκριμένα, οι αιτιάσεις που διατυπώνονται στην προσφυγή δεν συμπίπτουν με τις αντιρρήσεις που υπέβαλε το Raad FGB κατά τη διοικητική διαδικασία, καθόσον η άποψη της Kruidvat είναι κατ' ουσίαν ότι τα προϊόντα αρωματοποιίας δεν επιδέχονται επιλεκτική διανομή. Το Raad FGB ήταν πολύ λιγότερο κατηγορηματικό.
- 36 Ομοίως, το γεγονός ότι η Kruidvat είναι διάδικος σε πολιτική δίκη ενώπιον εθνικού δικαστηρίου (βλ. σκέψη 9 ανωτέρω) δεν ασκεί επιρροή. Επί του ζητήματος αυτού, δεν έχουν αποφασιστική σημασία οι προπαρατεθείσες προτάσεις του γενικού εισαγγελέα VerLoren van Themaat στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση Meiro II, δεδομένου ότι το Δικαστήριο δεν τους

προσέδωσε ιδιαίτερη σημασία και οι περιστάσεις ήσαν διαφορετικές. Εν προκειμένω, η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων που υπέβαλε η Copardis εντάσσεται στο πλαίσιο αγωγής λόγω αθέμιτου ανταγωνισμού και δεν υφίσταται άμεση σχέση μεταξύ του κύρους της Απόφασης και της εκβάσεως της δίκης αυτής. Περαιτέρω, το επιχείρημα της Kruidvat επιδέχεται διάφορους χειρισμούς, καθόσον, αν η Copardis καθυστέρουσε την υποβολή της αιτήσεώς της ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, αφήνοντας να παρέλθει η δίμηνη προθεσμία για την άσκηση προσφυγής που προβλέπεται στο άρθρο 173 της Συνθήκης, η Kruidvat δεν θα είχε τη δυνατότητα να επικαλεστεί την ύπαρξη της δίκης.

37 Εν πάση περιπτώσει, η εκκρεμούσα μεταξύ της Copardis και της Kruidvat εθνική δίκη δεν θίγει το κύρος του συστήματος διανομής της Givenchy, δεδομένου ότι η Απόφαση δεσμεύει το εθνικό δικαστήριο, το οποίο σε περίπτωση αμφιβολίας οφείλει να παραπέμψει το πρόβλημα ενώπιον του Δικαστηρίου (απόφαση του Δικαστηρίου της 22ας Οκτωβρίου 1987, 314/85, Foto-Frost, Συλλογή 1987, σ. 4199). Ομοίως, το από 17 Ιουλίου 1992 έγγραφο της Belluco, ήτοι της επαγγελματικής επιτροπής μιας βελγολουξεμβουργιανής ενώσεως παραγωγών και διανομέων ειδών υγιεινής και καλλωπισμού, που επικαλέστηκε εκπρόθεσμα η Kruidvat (βλ. σκέψη 57 κατωτέρω), είναι άσχετο με την παρούσα υπόθεση.

38 Περαιτέρω, με την προπαρατεθείσα απόφαση Lefebvre, το Δικαστήριο διαπίστωσε ότι η σχετική απόφαση δεν αφορούσε ατομικά την προσφεύγουσα, παρά το ότι αυτή είχε προσφύγει στα γαλλικά δικαστήρια και στην Επιτροπή. Στην άποψη της Kruidvat μπορεί να αντιταχθεί ότι, αν γινόταν δεκτή, η πράξη της Επιτροπής θα υποβαλλόταν σε δικαστικό έλεγχο λόγω μιας περιστάσεως η οποία θα εξέφευγε πλήρως από την επιρροή της.

39 Από την απόφαση του Δικαστηρίου της 9ης Μαρτίου 1994, C-188/92, TWD Deggendorf (Συλλογή 1994, σ. I-833), προκύπτει επίσης ότι τα πρόσωπα τα οποία αφορά άμεσα και ατομικά μια απόφαση δεν διαθέτουν παρά μόνο την προσφυγή ακυρώσεως του άρθρου 173 της Συνθήκης για να αμφισβητήσουν τη νομιμότητά της. Επομένως, αν η θέση της προσφεύγουσας γίνει δεκτή, αυτό θα έχει ως συνέπεια ότι οι τρίτοι που βρίσκονται στην ίδια θέση με την Kruidvat θα αναγκάζονται πλέον να ασκούν συστηματικά προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου, κάθε φορά που θα είναι ενδεχόμενο να εμπλακούν σε ένδικη διαφορά με τον αποδέκτη της επίμαχης αποφάσεως.

- 40 Τέλος, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε με την απόφασή του της 17ης Σεπτεμβρίου 1992, T-138/89, NBV και NVB κατά Επιτροπής (Συλλογή 1992, σ. II-2181, σκέψη 33), ότι η προσφυγή στο εθνικό δικαστήριο και η χρησιμοποίηση του άρθρου 177 της Συνθήκης μπορεί να αποτελεί αποδεκτή εναλλακτική λύση σε σχέση με ευθεία προσφυγή ακυρώσεως.
- 41 Στα επιχειρήματα αυτά, η Givenchy προσθέτει ότι το Raad FGB δεν μπορούσε να εκπροσωπήσει εγκύρως την Kruidvat στη διοικητική διαδικασία. Ισχυρίζεται, πρώτον, ότι πρόκειται για οργανισμό ολλανδικού δικαίου, ενώ η Kruidvat εμφανίζεται ως εταιρία βελγικού δικαίου, δεύτερον, ότι στις παρατηρήσεις του Raad FGB ουδόλως μνημονεύεται η Kruidvat και, τρίτον, ότι τα ζητήματα που θέτουν οι εν λόγω παρατηρήσεις δεν αντιστοιχούν με εκείνα που τίθενται με την προσφυγή που άσκησε η Kruidvat.
- 42 Περαιτέρω, η ύπαρξη ένδικης διαφοράς ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου δεν μπορεί να υποκαταστήσει τη συμμετοχή της Kruidvat στη διοικητική διαδικασία. Συγκεκριμένα, πρόκειται για μια απλή διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων, κατά την οποία ο πρόεδρος του Rechtbank van koophandel te Dendermonde δεν εξέτασε το κύρος του συστήματος επιλεκτικής διανομής των αρωμάτων Givenchy, παρά μόνο για να αποφανθεί ότι η διανομή των αρωμάτων αυτών από την Kruidvat δεν φαινόταν να επηρεάζει το γόητρο του σήματος Givenchy. Επιπλέον, δεν αποδείχθηκε ότι η Givenchy επέτρεψε το έγγραφο της Belluco της 17ης Ιουλίου 1992.
- 43 Τέλος, από το καταστατικό της Kruidvat προκύπτει ότι το κύριο αντικείμενό της συνίσταται στην εμπορία προϊόντων διατροφής που δεν έχουν καμία σχέση με τα αρώματα πολυτελείας και, επομένως, η Απόφαση δεν έχει ιδιαίτερες συνέπειες ως προς αυτήν.
- 44 Κατά την Colipa, η Απόφαση δεν αφορά «ατομικά» την Kruidvat διότι, πρώτον, δεν ελήφθη βάσει καταγγελίας υποβληθείσας από την Kruidvat, δεύτερον, η Kruidvat δεν συμμετέσχε στη διοικητική διαδικασία και, τρίτον, δεν υπέβαλε αίτηση εγκρίσεως η οποία να απορρίφθηκε. Η Απόφαση αφορά την προσφεύγουσα μόνο λόγω μιας εμπορικής δραστηριότητας η οποία μπορεί να

ασκηθεί οποτεδήποτε από οποιονδήποτε επιχειρηματία (βλ. τη διάταξη του Πρωτοδικείου της 9ης Αυγούστου 1995, T-585/93, Greenpeace κατά Επιτροπής Συλλογή 1995, σ. II-2205).

- 45 Περαιτέρω, η διαφορά που έχει υποβληθεί στα βελγικά δικαστήρια δεν έχει ως αντικείμενο μια άρνηση εισδοχής, όπως στις υποθέσεις Metro I και Demo-Studio Schmidt, αλλά ένα πρόβλημα παρασιτισμού. Η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλείται μια διαφορά που σχετίζεται αποκλειστικά με τη δραστηριότητά της υπό την ιδιότητα του «λαθρεπιβάτη» ως πρόσχημα για να υποστηρίξει ότι η Απόφαση την αφορά ατομικά και άμεσα.
- 46 Για να αποδείξει ότι η Απόφαση την αφορά «άμεσα», η προσφεύγουσα αναφέρεται στις προπαρατεθείσες προτάσεις του γενικού εισαγγελέα VerLoren van Themaat στην υπόθεση της οποίας εκδόθηκε η απόφαση Metro II και στα επιχειρήματα της Επιτροπής στην ίδια αυτή υπόθεση. Συγκεκριμένα, η Απόφαση στερεί άμεσα την Kruidvat από τα ατομικά δικαιώματα που διαθέτει βάσει της απαγορεύσεως του άρθρου 85, παράγραφοι 1 και 2, της Συνθήκης. Επιπλέον, χωρίς την απόφαση εξαιρέσεως, οι αποκλειστικοί πράκτορες και οι έμποροι λιανικής πώλησεως θα ήσαν ελεύθεροι να εφοδιάζουν την Kruidvat και, ελλείψει ποσοτικής φύσεως υποχρεώσεων (όπως υποχρεώσεις προσφοράς πλήρους σειράς ανταγωνιστικών προϊόντων, κατοχής ορισμένης ποσότητας αποθεμάτων και πραγματοποιήσεως ορισμένου κατώτατου ετήσιου κύκλου εργασιών), η Kruidvat θα μπορούσε να υποβάλει αίτηση εισδοχής στο επιλεκτικό δίκτυο χωρίς να απαρνηθεί τη δική της μέθοδο εμπορίας. Ο εφοδιασμός στην «γκρίζα αγορά» — στον οποίο προσφεύγει η Kruidvat νομίμως — ενέχει προφανή μειονεκτήματα σε σχέση με τον εφοδιασμό μέσω των παρασκευαστών αρωμάτων ή των διανομέων τους.
- 47 Προκειμένου να αποδείξει ότι η Απόφαση την αφορά «ατομικά», η προσφεύγουσα, αναφερόμενη κυρίως στις προπαρατεθείσες αποφάσεις Metro I, Metro II, Demo Studio Schmidt και Extramet Industrie κατά Συμβουλίου, καθώς και στην απόφαση του Δικαστηρίου της 9ης Ιουλίου 1987, 43/85, Ancides κατά Επιτροπής (Συλλογή 1987, σ. 3131), προβάλλει τρία κύρια επιχειρήματα.

- 48 Με το πρώτο επιχειρημά της, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι συμμετέσχε πράγματι στη διοικητική διαδικασία μέσω του Raad FGB, το οποίο υπέβαλε τις παρατηρήσεις του στην Επιτροπή βάσει του άρθρου 19, παράγραφος 3, του κανονισμού 17, με έγγραφο της 29ης Νοεμβρίου 1991. Συγκεκριμένα, το έγγραφο αυτό του Raad FGB απεστάλη, μεταξύ άλλων, κατόπιν αιτήσεως και εξ ονόματος της Kruidvat. Το Raad FGB, σύμφωνα με το άρθρο 3 του καταστατικού του, έχει ως σκοπό την προάσπιση των κοινωνικών και οικονομικών συμφερόντων του ολλανδικού τομέα των καταστημάτων με υποκαταστήματα και των μεγάλων καταστημάτων. Τουλάχιστον μία από τις μητρικές εταιρίες της Kruidvat, ήτοι η Kruidvat BV, είναι μέλος του Raad FGB. Επομένως, όταν το Raad FGB αποστέλλει έγγραφο με παρατηρήσεις στην Επιτροπή, το πράττει εξ ονόματος της Kruidvat BV, και, συνεπώς, εξ ονόματος της Kruidvat.
- 49 Με το έγγραφο αυτό, που προσκομίζεται στο παράρτημα 8 της προσφυγής, το Raad FGB επέκρινε διάφορες πτυχές της απόψεως της Επιτροπής, όπως αυτή είχε διατυπωθεί στην ανακοίνωσή της της 8ης Οκτωβρίου 1991. Η Επιτροπή απάντησε εμμέσως στις επικρίσεις αυτές με την Απόφαση. Επιπλέον, η Επιτροπή, όπως προκύπτει από το έγγραφο της της 20ής Δεκεμβρίου 1991, έλαβε υπόψη τις παρατηρήσεις του Raad FGB. Κατά συνέπεια, η Kruidvat μετέσχε πράγματι στη διοικητική διαδικασία.
- 50 Ως προς το προβαλλόμενο από την Επιτροπή γεγονός ότι το παραδεκτό της προσφυγής θα καθιστούσε δυνατή την άσκηση απεριόριστου αριθμού προσφυγών εκ μέρους των μελών κλαδικών οργανώσεων που μετέσχον στη διοικητική διαδικασία, αυτό αποτελεί μια συνέπεια η οποία πρέπει να γίνει δεκτή. Εν πάση περιπτώσει, ο «κίνδυνος» αυτός πρέπει να σχετικοποιηθεί, διότι, σε πολλές περιπτώσεις, μια ανακοίνωση βάσει του άρθρου 19, παράγραφος 3, δεν πυροδοτεί πολυάριθμες αντιδράσεις. Περαιτέρω, αν η συνέπεια του ότι μια επιχείρηση προσέφυγε σε οργάνωση προασπίσεως επαγγελματιών συμφερόντων, όπως το Raad FGB, ήταν ότι η ίδια δεν θα μπορούσε πλέον να ασκήσει προσφυγή ακυρώσεως, η εν λόγω επιχείρηση θα έπρεπε κάθε φορά να γνωστοποιεί η ίδια την άποψή της στην Επιτροπή. Ένα τέτοιο αποτέλεσμα θα ήταν παράλογο και υπερβολικά τυπολατρικό.
- 51 Είναι επιπλέον εσφαλμένο να υποστηριχθεί ότι το έγγραφο του Raad FGB δεν συστοιχεί με την άποψη της Kruidvat. Το Raad FGB εξέφρασε με το έγγραφο του τη διαφωνία του ως προς την άποψη της Επιτροπής ότι στον τομέα του

αρώματος η επιλεκτική διανομή αποτελεί αναγκαιότητα, αλλά ήταν διατεθειμένο να συγκατανεύσει στην ύπαρξη ενός τέτοιου συστήματος, υπό τον όρο ότι τα κριτήρια επιλογής είναι σαφή, αντικειμενικά και δεν ενέχουν διακρίσεις. Το Raad FGB θεώρησε ότι αυτό δεν συνέβαινε και διέτύπωσε ρητώς αντιρρήσεις κατά των υποχρεώσεων εφοδιασμού και κατώτατου ποσού αγορών, κατά των υποχρεώσεων παρακολούθησας εκπαιδευτικών σεμναρίων και κατά των αμυγώς υποκειμενικών κριτηρίων που αφορούν τη θέση και την εγκατάσταση ενός σημείου πωλήσεως, στοιχείων κατά των οποίων έβαλε και η Kruidvat με την προσφυγή της.

52 Η προσφεύγουσα, απαντώντας στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου που αφορούσαν κυρίως το ότι είχε συσταθεί στο Βέλγιο, όπως προκύπτει από το καταστατικό της, μόλις στις 23 Μαρτίου 1992, διευκρίνισε ότι είναι θυγατρική κατά 100 % του ολλανδικού ομίλου Enoza, ο οποίος ελεγχόταν τότε από τις εταιρίες Profimarkt BV και Kruidvat BV. Ο όμιλος Enoza αναγκάστηκε να δημιουργήσει ένα χωριστό νομικό πρόσωπο — ήτοι την προσφεύγουσα — αποκλειστικά για λόγους φορολογικούς και διοικητικούς, προκειμένου να μπορεί να διαθέτει μια εταιρία στο Βέλγιο. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα και οι μητρικές της εταιρίες συνιστούν μια ενιαία οικονομική οντότητα (βλ. την απόφαση του Δικαστηρίου της 12ης Ιουλίου 1984, 170/83, Hydrotherm, Συλλογή 1984, σ. 2999, σκέψη 11, και τις αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 10ης Μαρτίου 1992, T-11/89, Shell κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-757, σκέψη 311, και της 12ης Ιανουαρίου 1995, T-102/92, Viho κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-17, σκέψη 50), η συμμετοχή της μιας από τις μητρικές εταιρίες, ήτοι της Kruidvat NV, στη διοικητική διαδικασία, μέσω του Raad FGB, ισοδυναμεί με συμμετοχή του συνόλου του ομίλου Enoza, περιλαμβανομένης και της προσφεύγουσας. Επομένως, δεν έχει σημασία το αν το Raad FGB μπορεί να εκπροσωπήσει βελγικές επιχειρήσεις. Εν πάση περιπτώσει, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί ότι τα «οικονομικά συμφέροντα» του ολλανδικού ομίλου Enoza, κατά την έννοια του άρθρου 3 του καταστατικού του Raad FGB, περιλαμβάνουν και τα συμφέροντα της βελγικής θυγατρικής του εταιρίας.

53 Με το δεύτερο επιχειρήμά της, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, κατά την έκδοση της Απόφασας, εκκρεμούσε ήδη ενώπιον του βελγικού δικαστηρίου μια συγκεκριμένη ένδικη διαφορά μεταξύ της Copardis και της ίδιας, σχετικά με το κύρος του συστήματος διανομής της Givenchy (βλ. σκέψη 9 ανωτέρω). Η προσφεύγουσα φρονεί ότι η Απόφαση την αφορά ατομικά, καθόσον είχε ως αποτέλεσμα να της στέρήσει το δικαίωμα να προβάλει παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης ως μέσον άμυνας στην εν λόγω

διαφορά. Η προσφεύγουσα παραπέμπει συναφώς στην απόφαση Meiro I, σκέψη 13, στην απόφαση Meiro II, σκέψη 23, καθώς και στις προπαρατεθείσες προτάσεις του γενικού εισαγγελέα VerLoren van Themaat στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση αυτή (Συλλογή 1986, σ. 3056), από τις οποίες προκύπτει ότι η Επιτροπή είχε ρητώς υιοθετήσει την άποψη αυτή.

- 54 Η θέση αυτή δεν αντίκειται προς την προπαρατεθείσα απόφαση Lefebvre κατά Επιτροπής, την οποία παρέθεσε η καθής. Στην υπόθεση αυτή, το Δικαστήριο έκρινε ότι η προσφυγή ήταν απαράδεκτη διότι δεν είχε αποδειχθεί ότι, κατά την έκδοση της επίμαχης αποφάσεως, εκκρεμούσε μια εθνική ένδικη διαδικασία. Εν προκειμένω, η Απόφαση έχει αναδρομικό αποτέλεσμα από 1ης Ιανουαρίου 1992, ήτοι από μιας ημερομηνίας που είναι προγενέστερη από την ημερομηνία της εκ μέρους της Copardis κλήσεως της Kruidvat, δηλαδή από τις 3 Ιουλίου 1992.
- 55 Περαιτέρω, αντίθετα προς τα υποστηριζόμενα από την Επιτροπή, υφίσταται άμεση σχέση μεταξύ του κατά νόμο κύρους της Αποφάσεως και της εκβάσεως της εθνικής δίκης. Στην εθνική ένδικη διαδικασία, η Copardis υποστηρίζει κυρίως ότι το γεγονός και μόνο της πωλήσεως προϊόντων με το σήμα Givenchy από κάποιον ο οποίος δεν είναι μέλος του συστήματος επιλεκτικής διανομής που εξαιρέθηκε με την Απόφαση αντίκειται στη βελγική νομοθεσία περί αθέμιτου ανταγωνισμού. Ωστόσο, αν ακυρωνόταν η Απόφαση, το δίκτυο διανομής της Givenchy θα έπρεπε να θεωρηθεί ασύμβατο προς το άρθρο 85, παράγραφος 1, και η Copardis θα έχανε πλέον κάθε παρεχόμενο από τον νόμο μέσο για να εμποδίσει την πώληση προϊόντων Givenchy εκ μέρους της Kruidvat. Το αυτό θα συνέβαινε αν η Copardis στήριζε την αίτησή της στην παρότρυνση προς μη εκπλήρωση υποχρεώσεων ή στο γεγονός ότι τα προϊόντα Givenchy φέρουν τη μυνεία «επιτρέπεται η πώληση μόνο από εγκεκριμένο διανομέα».
- 56 Η προσφεύγουσα, απαντώντας στο επιχείρημα της καθής ότι για να έχει σημασία η εθνική ένδικη διαδικασία πρέπει να αφορά άρνηση εγκρίσεως ως διανομέα, υποστηρίζει ότι η σχέση που απαιτεί η Επιτροπή είναι υπερβολικά στενή (απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Ιανουαρίου 1994, C-376/92, Cartier, Συλλογή 1994, σ. I-15, σκέψη 24).
- 57 Η προσφεύγουσα επικαλείται επίσης ένα έγγραφο της 17ης Ιουλίου 1992 που προσκομίσθηκε ως απάντηση στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου και το οποίο της απεστάλη από την Belluco, η οποία εκπροσωπεί το σύνολο των εγκεκρι-

μένων γενικών διανομέων για το Βέλγιο και το Λουξεμβούργο στον τομέα των καλλυντικών πολυτελείας, συμπεριλαμβανομένων των προϊόντων Givenchy. Η Belluco υποστήριξε στο έγγραφο αυτό, κατόπιν μιας συσχέψεως που είχε με την Kuidvat στις 8 Ιουλίου 1992, ότι η προσφεύγουσα δεν εθεωρείτο εγκεκριμένος διανομέας, κυρίως διότι ο διακριτικός τίτλος Kuidvat δεν μπορεί να συνδεθεί με την εικόνα των καλλυντικών πολυτελείας, και ότι είναι παράνομη η πώληση ειδών συγκεκριμένου σήματος από μη εγκεκριμένο διανομέα. Επιπλέον, η Belluco έταξε προθεσμία δύο εβδομάδων στην Kuidvat για να σταματήσει, στο σύνολο του βελγικού εδάφους, την πώληση των σχετικών καλλυντικών ειδών, εν εναντία δε περιπτώσει θα χρησιμοποιούσε τα παρεχόμενα από τον νόμο μέσα τα οποία διέθετε.

58 Τέλος, όσον αφορά την προπαρατεθείσα απόφαση TWD Deggendorf που επικαλέστηκε η Επιτροπή, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Απόφαση αφορά ατομικά, κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης, μόνον τους τρίτους οι οποίοι, όπως η Kuidvat, εμπλέκονταν ήδη πριν από την έκδοσή της σε ένδικη διαφορά σχετική με το κύρος της συμφωνίας για την οποία εκδόθηκε κατόπιν από την Επιτροπή απόφαση εξαιρέσεως.

59 Με το τρίτο επιχείρημά της, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η προσφυγή της πρέπει να κριθεί παραδεκτή για να της παρασχεθεί η δυνατότητα να τύχει πλήρους και αποτελεσματικής νομικής προστασίας σε σχέση με τα δικαιώματα που της απονέμει το άρθρο 85 της Συνθήκης. Στην προκειμένη περίπτωση, η ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου διαδικασία, συνδυαζόμενη με υποβολή προδικαστικού ερωτήματος βάσει του άρθρου 177 της Συνθήκης, αντιπροσωπεύει καταφανώς ανεπαρκή νομική προστασία συγκρινόμενη με ευθεία προσφυγή ακυρώσεως βάσει του άρθρου 173 της Συνθήκης (βλ. τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Jacobs στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η προπαρατεθείσα απόφαση Extramet Industrie κατά Συμβουλίου, σ. I-2523).

60 Συγκεκριμένα, το εθνικό δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να ακυρώσει την Απόφαση και η αφορώσα το κύρος της προδικαστική παραπομπή δεν είναι σίγουρο ότι θα παρείχε στο Δικαστήριο την ευκαιρία να ερευνήσει την υπόθεση τόσο εμπεριστατωμένα όσο και στο πλαίσιο ευθείας προσφυγής. Σε μια υπόθεση όπως η προκειμένη, ανακύπτουν πολύπλοκα ζητήματα, τόσο νομικά όσο και πραγματικά, και καθίσταται αναγκαία η διεξαγωγή πλήρους έγγραφης διαδικασίας.

Η εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 61 Σύμφωνα με το άρθρο 173 της Συνθήκης, τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα δύνανται να ασκούν προσφυγή κατά αποφάσεως που απευθύνεται σε άλλο πρόσωπο μόνον αν η απόφαση αυτή τα αφορά άμεσα και ατομικά. Δεδομένου ότι η Απόφαση είχε ως αποδέκτη τη Givenchy, πρέπει κατ' αρχάς να εξεταστεί το ζήτημα αν η εν λόγω απόφαση αφορά ατομικά την Kruidvat.
- 62 Κατά πάγια νομολογία, τα υποκείμενα δικαίου πλην των αποδεκτών μιας αποφάσεως δεν μπορούν να ισχυριστούν ότι η απόφαση τα αφορά ατομικά, παρά μόνον αν τα θίγει λόγω ορισμένων ιδιαιτέρων ιδιοτήτων τους ή μιας πραγματικής καταστάσεως που τα χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο και, ως εκ τούτου, τα εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο με εκείνο του αποδέκτη (βλ., για παράδειγμα, την προπαρατεθείσα απόφαση Plaumann κατά Επιτροπής, σ. 942, και την απόφαση, του Πρωτοδικείου της 6ης Ιουλίου 1995, T-447/93, T-448/93 και T-449/93, ΑΙΤΕC κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-1971, σκέψη 34).
- 63 Διαπιστώνεται κατ' αρχάς ότι ούτε η προσφεύγουσα ούτε οι μητρικές της εταιρίες Profitmarkt BV και Kruidvat BV ούτε ο όμιλος Enora υπέβαλαν καταγγελία ενώπιον της Επιτροπής, βάσει του άρθρου 3 του κανονισμού 17, ούτε μετέσχον οι ίδιοι στη διοικητική διαδικασία του άρθρου 19, παράγραφος 3, του κανονισμού 17, ούτε ζήτησαν από τη Givenchy να τους δεχθεί στο δίκτυό της επιλεκτικής διανομής. Επομένως, η υπό κρίση υπόθεση διαφέρει από τις υποθέσεις Metro I, Metro II και Demo-Studio Schmidt, τις οποίες επικαλείται η προσφεύγουσα.
- 64 Όσον αφορά τη δύναμη του εγγράφου του της 29ης Νοεμβρίου 1991 συμμετοχή του Raad FGB στη διαδικασία του άρθρου 19, παράγραφος 3, του κανονισμού 17, μολοντί αποδείχθηκε ότι κατά τον χρόνο εκείνο μία από τις μητρικές εταιρίες της προσφεύγουσας, ήτοι η Kruidvat NV, ήταν μέλος του Raad FGB, από κανένα στοιχείο της δικογραφίας δεν καταδεικνύεται ότι το έγγραφο αυτό απεστάλη κατόπιν αιτήσεως της Kruidvat NV ή ότι αυτή μετέσχε στην προετοιμασία του ή επέτρεψε ή έστω επηρέασε το περιεχόμενό του.

- 65 Επιπλέον, υφίσταται τουλάχιστον μια σημαντική διαφορά μεταξύ της απόψεως που εξέφρασε το Raad FGB στο έγγραφό του της 29ης Νοεμβρίου 1991 και εκείνης που υποστηρίζει η προσφεύγουσα με την παρούσα προσφυγή, διαφορά η οποία συνίσταται στο ότι η προσφεύγουσα βάλλει, μεταξύ άλλων, κατ' αυτής ταύτης της κατ' αρχήν υπάρξεως επιλεκτικής διανομής στον τομέα των καλλυντικών πολυτελείας, ενώ με το έγγραφό του το Raad FGB διέτυπωσε την άποψη ότι ήταν έτοιμο να δεχθεί κατ' αρχήν το σύστημα αυτό υπό τον όρο ότι τα κριτήρια επιλογής είναι αντικειμενικά και δεν ενέχουν διακρίσεις [«(...) Nevertheless, in principle the Raad FGB does not object to the concept of selective distribution, provided, however, that the admission criteria are clear, objective, non-discretionary and non discriminating (...)» («(...) Ωστόσο, το Raad FGB δεν έχει κατ' αρχήν αντίρρηση όσον αφορά την επιλεκτική διανομή εν γένει, υπό τον όρο εντούτοις ότι τα κριτήρια εγκρίσεως είναι σαφή, αντικειμενικά και δεν ενέχουν αυθαιρεσία και διακρίσεις (...)»)].
- 66 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι δεν υφίσταται μεταξύ της συμμετοχής του Raad FGB στη διοικητική διαδικασία, μέσω του εγγράφου του της 29ης Νοεμβρίου 1991, και της ατομικής καταστάσεως της Kruidvat NV τόσο στενή σχέση ώστε να μπορεί να «εξατομικεύσει» την Kruidvat κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης στην περίπτωση ατομικής αποφάσεως εξαιρέσεως βάσει του άρθρου 85, παράγραφος 3, της Συνθήκης. Αν το έγγραφο αυτό του Raad FGB της 29ης Νοεμβρίου 1991 δεν αρκεί για να «εξατομικεύσει» την Kruidvat NV, το αυτό ισχύει κατὰ μείζονα λόγο όσον αφορά την προσφεύγουσα.
- 67 Ωστόσο, το γεγονός και μόνο ότι η προσφεύγουσα δεν μετέσχε στη διοικητική διαδικασία δεν παρέχει στο Πρωτοδικείο τη δυνατότητα να διαπιστώσει ότι η Απόφαση δεν την αφορά ατομικά (βλ. τις αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 27ης Απριλίου 1995, T-96/92, CE de la Société générale des grandes sources κ.λπ. κατὰ Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-1213, σκέψεις 35 και 36, και T-12/93, CE de Vittel κ.λπ. κατὰ Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-1247, σκέψεις 46 και 47).
- 68 Επομένως, πρέπει να ερευνηθεί αν υφίστανται άλλες περιστάσεις βάσει των οποίων μπορεί να εξατομικευθεί η προσφεύγουσα.

- 69 Συναφώς, είναι γεγονός ότι η προσφεύγουσα εκδήλωσε τη βούλησή της να διανεμίει προϊόντα Givenchy και ότι, επομένως, αποτελεί ανταγωνιστή των εγκεκριμένων διανομέων της Givenchy οι οποίοι τυγχάνουν της εξαιρέσεως που χορηγήθηκε με την Απόφαση βάσει του άρθρου 85, παράγραφος 3. Επιπλέον, δεν αποκλείεται το ενδεχόμενο η προσφεύγουσα να μην πληροί τα κριτήρια επιλογής της Givenchy και, μετά την έκδοση της Αποφάσεως, να μην μπορεί να εφοδιάζεται με προϊόντα Givenchy απευθείας από τη Givenchy, από τους αποκλειστικούς πράκτορες της ή από τους εγκεκριμένους διανομείς της εντός της Κοινότητας.
- 70 Ωστόσο, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι τα περιστατικά αυτά δεν επαρκούν για να εξατομικεύσουν την προσφεύγουσα κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης. Πράγματι, η κατάσταση της προσφεύγουσας δεν διαφέρει από εκείνη πολλών άλλων επιχειρηματιών στην παράλληλη αγορά.
- 71 Περαιτέρω, η προσφεύγουσα, ως επιχειρηματίας που ασχολείται με την πώληση των καλλυντικών πολυτελείας τα οποία αγοράζει στην παράλληλη αγορά, δεν απέδειξε ότι θα κωλυόταν λόγω της Αποφάσεως να χρησιμοποιήσει τις πηγές εφοδιασμού σε προϊόντα Givenchy τις οποίες είχε χρησιμοποιήσει μέχρι σήμερα. Το Πρωτοδικείο τονίζει συναφώς ότι, σε ένα ανάλογο πλαίσιο, το Δικαστήριο έκρινε ότι μια εξαίρεση αφορώσα κατηγορία ορισμένων δικτύων επιλεκτικής διανομής δεν αποσκοπεί στη ρύθμιση της δραστηριότητας των τρίτων που μπορούν να αναπτύξουν δραστηριότητα στην αγορά εκτός του οικείου δικτύου διανομής (βλ. την προπαρατεθείσα απόφαση Grand garage albigeois κ.λπ., σκέψεις 16 έως 19, και την απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Φεβρουαρίου 1996, C-309/94, Nissan France κ.λπ., Συλλογή 1996, σ. I-677, σκέψεις 18 και 19).
- 72 Όσον αφορά την εθνική δίκη μεταξύ της Copardis και της προσφεύγουσας, η Copardis προβάλλει ως κύριο ισχυρισμό ότι υπήρξε παράβαση των άρθρων 93 και 94 του βελγικού νόμου περί της ασκήσεως του εμπορίου, λόγω του γεγο-

νότος και μόνον ότι η Kruidvat πώλησε προϊόντα Givenchy χωρίς να είναι εγκεκριμένος διανομέας. Ως μέσον άμυνας στη δίκη αυτή, η Kruidvat ισχυρίζεται ότι το δίκτυο διανομής που οργάνωσε η Givenchy συνιστά παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης και ότι, επομένως, η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων της Copardis είναι αβάσιμη. Σε αντίκρουση αυτών, η Copardis ισχυρίζεται ότι το δίκτυο της Givenchy είναι νόμιμο εξεταζόμενο από την άποψη του άρθρου 85 της Συνθήκης.

73. Ακόμη και αν υποθεθεί ότι υφίσταται σχέση μεταξύ της εκβάσεως της εν λόγω δίκης και του κύρους της Αποφάσεως (βλ. την προπαρατεθείσα απόφαση Cartier, σκέψη 24), το Πρωτοδικείο τονίζει ότι η ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου δίκη αφορά, κυρίως, την εφαρμογή του βελγικού νόμου στον τομέα του αθέμιτου ανταγωνισμού. Η εν λόγω δίκη επομένως δεν αφορά άρνηση εισδοχής στο δίκτυο Givenchy, στο οποίο η προσφεύγουσα ουδέποτε ζήτησε να γίνει δεκτή, ούτε αγωγή αποζημιώσεως στηριζόμενη στον ισχυρισμό ότι υπήρξε παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης.

74. Κατά την προσφεύγουσα, η Απόφαση, καθόσον συνεπάγεται τη στέρηση του δικαιωμάτός της να προβάλει παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης, ως μέσον άμυνας στα πλαίσια της εν λόγω δίκης, την αφορά ατομικά, διότι αναγκάζεται να αμφισβητήσει τη νομιμότητα της Αποφάσεως ενώπιον του Πρωτοδικείου προκειμένου να μπορεί να επικαλεστεί την ενδεχόμενη διαπίστωση του παράνομου χαρακτήρα της ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου. Ωστόσο, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να ισχυρίζεται ότι εξαιτομικεύεται επαρκώς, κατά την έννοια του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο της Συνθήκης, από το γεγονός και μόνο ότι το ζήτημα της νομιμότητας της Αποφάσεως είναι κρίσιμο για την επίλυση της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, δεδομένου ότι κάθε διανομέας αρωμάτων μπορεί ενδεχομένως να έχει συμφέρον να εγείρει στα πλαίσια εθνικής δίκης το ζήτημα της νομιμότητας του συστήματος διανομής της Givenchy. Επιβάλλεται επιπλέον η διαπίστωση ότι ήταν καθαρά θέμα τύχης το ότι μια τέτοια δίκη εκκρεμούσε κατά την έκδοση της Αποφάσεως. Αν η Copardis είχε υποβάλει την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου μετά την παρέλευση της προθεσμίας των δύο μηνών που προ-

βλέπεται στο άρθρο 173, πέμπτο εδάφιο, της Συνθήκης, η προσφεύγουσα δεν θα μπορούσε να ισχυριστεί κατά την άσκηση της προσφυγής ότι η Απόφαση την αφορά ατομικά λόγω της υπάρξεως εκκρεμούς εθνικής δίκης. Υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η έμμεση σχέση που μπορεί να υπάρχει μεταξύ της εθνικής δίκης και του κύρους της Αποφάσεως δεν αρκεί καθ' εαυτήν για να εξατομικευθεί η προσφεύγουσα κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης.

- 75 Επιπλέον, ακόμη και αν υποθεθεί ότι το ζήτημα του κύρους της Αποφάσεως μπορεί να επηρεάσει την έκβαση της δίκης που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, αυτό δεν αναιρεί το γεγονός ότι το εν λόγω δικαστήριο μπορεί, αν το κρίνει αναγκαίο, να χρησιμοποιήσει τον μηχανισμό της προδικαστικής παραπομπής του άρθρου 177, πρώτο εδάφιο, στοιχείο β', της Συνθήκης και να υποβάλει στο Δικαστήριο προδικαστικό ερώτημα ως προς το κύρος ή την ερμηνεία της Αποφάσεως. Επομένως, δεν μπορεί να γίνει δεκτό το επιχείρημα της Kruidvat ότι η λύση αυτή δεν της παρέχει επαρκή έννομη προστασία.
- 76 Όσον αφορά το έγγραφο της Belluco της 17ης Ιουλίου 1992, το οποίο δεν προβλήθηκε κατά την έγγραφη διαδικασία αλλά προσκομίστηκε εκπρόθεσμα από την Kruidvat ως απάντηση στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου, από κανένα στοιχείο δεν αποδεικνύεται επαρκώς κατά νόμο ότι η αποστολή του είχε επιτραπεί από τη Givenchy ή την Copardis. Επιπλέον, το έγγραφο αυτό δεν συνιστά απάντηση σε αίτηση της Kruidvat περί εισδοχής στο δίκτυο Givenchy. Επομένως, δεν αποτελεί κρίσιμο στοιχείο για την εκτίμηση του παραδεκτού της υπό κρίση προσφυγής.
- 77 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η Απόφαση δεν αφορά ατομικά την Kruidvat.

78 Επομένως, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη, χωρίς να χρειάζεται να εξεταστεί αν η εν λόγω Απόφαση αφορά άμεσα την Kruidvat.

Επί των δικαστικών εξόδων

79 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον έχει υποβληθεί σχετικό αίτημα του αντιδίκου. Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 4, τρίτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, το Πρωτοδικείο μπορεί να διατάξει ότι ο παρεμβαίνων, ακόμη και όταν δεν είναι κράτος μέλος ή θεσμικό όργανο, θα φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

80 Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα της Επιτροπής. Πρέπει επίσης να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα της παρεμβαίνουσας Givenchy, η οποία είναι αποδέκτης της αποφάσεως.

81 Όσον αφορά τις παρεμβαίνουσες Colipa και FEPPD, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι το συμφέρον των δύο αυτών ενώσεων για την επίλυση της διαφοράς ήταν λιγότερο άμεσο απ' ό,τι της Givenchy. Δεδομένου ότι πρόκειται για μια υπόθεση στην οποία οι εν λόγω δύο παρεμβαίνουσες διατύπωσαν γενικές σκέψεις προς το συμφέρον των μελών τους, χωρίς να προσθέσουν αποφασιστικά στοιχεία στα επιχειρήματα της Επιτροπής, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι κατ' ορθή εφαρμογή του άρθρου 87, παράγραφος 4, τελευταίο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, πρέπει να τις καταδικάσει στα δικαστικά τους έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.
- 2) Η προσφεύγουσα θα φέρει τα έξοδα της Επιτροπής και της παρεμβαίνουσας Parfums Givenchy SA, καθώς και τα δικά της έξοδα.
- 3) Εκάστη των λοιπών παρεμβαίνουσών, δηλαδή η Comité de liaison des syndicats européens de l'industrie de la parfumerie et des cosmétiques και η Fédération européenne des parfumeurs détaillants, θα φέρει τα δικά της έξοδα.

Kirschner

Vesterdorf

Bellamy

Καλογερόπουλος

Potocki

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 12 Δεκεμβρίου 1996.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

H. Jung

H. Kirschner